

його сенс і сутність;

б) за шкалою Локус контролю - життя, або керованість життя, яка б показала, якою мірою людина може керувати своїм життям, значення студентів вище середніх тестових значень. Студенти переконані в тому, що їм дано контролювати своє життя, вільно приймати рішення і втілювати їх у життя;

7) загальний показник осмисленості життя студентів, особливо у, які взяли участь в дослідженні, вище середніх тестових значень. Високий результат осмислення життя характеризує випробовуваних як людей цілеспрямованих, спрямованих на перспективу, з достатньою свободою вибору, щоб побудувати своє життя відповідно до своїх цілей і уявленнями про його сенс.

Підсумовуючи викладене, можна прийти до висновку, що хоча за всіма шкалами показники групи студентів перевищують середні тестові значення, проте, сучасний стан підготовки юристів не є досконалим і вимагає впливів на свідомість студентів, на їх відношення до себе, оточуючих, держави, світу. Необхідно і далі вивчати чинники, які впливають на формування сенсу життя і смисложиттєвих орієнтацій. Вважаємо, що має продовжуватися пошук методів, засобів, форм роботи, які є корисними в процесі підготовки майбутніх правників.

Література

1. Crumbaugh J.C., Maholick L.T. An Experimental Study in Existentialism: The Psychometric Approach to Frankl's Concept of Noogenic Neurosis // Journal of Clinical Psychology. 1964. 20(2). P.200-207.

2. Муздыбаев К. Психология ответственности. Л., 1983.

3. Леонтьев Д.А. Тест смысложизненных ориентаций (СЖО). 2-е изд. М.: Смысл, 2000. 18 с

УДК 355.02:351.86(043.2)

Прохоренко М.М., к.ю.н., полковник юстиції,
Національний університет оборони України
імені Івана Черняховського, м. Київ, Україна

ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ РЕАЛІЗАЦІЇ ВОЄННОЇ ДОКТРИНИ УКРАЇНИ

Перегляд та уточнення доктринальних положень щодо формування та реалізації воєнної політики України, що визначені преамбулою Воєнної доктрини України, затвердженої Указом Президента України від 24 вересня 2015 року № 555/2015 (Далі – Воєнна доктрина) [1], є надзвичайно актуальними в наш час. Адже існуючі підходи до вивчення причин виникнення, сутності і характеру воєнних конфліктів, принципів і

шляхів запобігання їх виникненню потребують суттєвого оновлення. Зокрема, в умовах реалізації Воєнної доктрини України важливим є дослідження проблем введення правового режиму воєнного стану, особливо з точки зору «формальної законності». В цьому контексті аналізу потребують положення Конституції України, законів України та підзаконних нормативно-правових актів.

Так, відповідно до п. 20 ст. 106 Конституції України (Далі – Конституція) Президент України приймає відповідно до закону рішення про загальну або часткову мобілізацію та введення воєнного стану в Україні або в окремих її місцевостях у разі загрози нападу, небезпеки державній незалежності України [2].

На підставі положення п. 31 ст. 85 Конституції Верховна Рада України затверджує протягом двох днів з моменту звернення Президента України укази про введення воєнного чи надзвичайного стану в Україні або в окремих її місцевостях, про загальну або часткову мобілізацію, про оголошення окремих місцевостей зонами надзвичайної екологічної ситуації. Також п. 19 ст. 92 Конституції передбачено, що виключно законами України визначаються правовий режим воєнного і надзвичайного стану, зон надзвичайної екологічної ситуації [2].

Отже, досліджуючи актуальні проблеми введення правового режиму воєнного стану, за основу слід брати положення Конституції, згідно яких:

1) Президент України приймає рішення про введення воєнного стану в Україні або в окремих її місцевостях у разі: а) загрози нападу, б) небезпеки державній незалежності України;

2) Верховна Рада України затверджує протягом двох днів з моменту звернення Президента України укази про введення воєнного стану в Україні або в окремих її місцевостях;

3) правовий режим воєнного стану визначається виключно Законом України.

Спираючись на ці конституційні норми спробуємо надати характеристику вже переглянутих та уточнених доктринальних положень щодо формування та реалізації воєнної політики України визначених Воєнною доктриною.

Ст. 1 Закону України «Про правовий режим воєнного стану» (далі Закон України) зазначено, що воєнний стан – це особливий правовий режим, який вводиться в Україні або в окремих її місцевостях у разі збройної агресії чи загрози нападу, небезпеки державній незалежності України, її територіальній цілісності та передбачає надання відповідним органам державної влади, військовому командуванню, військовим адміністраціям та органам місцевого самоврядування повноважень, необхідних для відвернення загрози, відсічі збройної агресії та забезпечення національної безпеки, усунення загрози небезпеки державній незалежності України, її територіальній цілісності, а також

тимчасове, зумовлене загрозою, обмеження конституційних прав і свобод людини і громадянина та прав і законних інтересів юридичних осіб із зазначенням строку дії цих обмежень [3].

Тобто Закон України додає поряд із Конституцією нові обставини введення правового режиму воєнного стану – збройна агресія та небезпека територіальній цілісності України. З огляду на те, що правовий режим воєнного стану визначається виключно Законом України, додання нових обставин на перший погляд не суперечить Конституції.

Таким чином, на нормативно-правовому рівні, у відповідності до Воєнної доктрини, визначені дві складові за якими відповідно до Закону України вводиться правовий режим воєнного стану: а) збройна агресія і б) порушення територіальної цілісності України. Варто також наголосити ще раз про те, що збройна агресія та порушення територіальної цілісності України є ознаками, за якими вводиться воєнний стан відповідно до Закону України, а не згідно Конституції. За Конституцією Президент України приймає рішення про введення воєнного стану в Україні або в окремих її місцевостях виключно у разі загрози нападу, або небезпеки державній незалежності України.

Разом з тим, ч. 2 ст. 19 Конституції передбачено, що органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України [2]. Відповідно до цієї норми кожен орган державної влади, їх посадові особи повинні діяти відповідно до Конституції та законів України і питання щодо розбіжностей у визначені складових, за якими вводиться правовий режим воєнного стану за Конституцією та Законом України, сам собою має бути знятий. Але беручи за основу «формальну законність», з точки зору якої ми розглядаємо нашу проблематику, необхідно зауважити, що Конституцією та законами України не чітко визначено те, що Президент України є органом державної влади. На підставі ст. 102 Конституції Президент України є главою держави і виступає від її імені [2].

Беручи за основу «формальну законність», виходячи із ситуації, за якою правовий режим воєнного стану у відповідності до Закону України на даний час не введений, можна зробити припущення про відсутність суб'єкта який би запровадив механізм введення правового режиму воєнного стану за ознаками: а) збройна агресія або б) порушення територіальної цілісності України, оскільки за цими ознаками відповідно до Конституції Президентом України введення правового режиму воєнного стану не передбачено. Враховуючи вищевикладене з метою врегулювання ситуації, що склалася в даному дослідженні пропонується:

1) визначити нового суб'єкта, який би здійснював заходи введення правового режиму воєнного стану за ознаками: а) збройна агресія чи б) порушення територіальної цілісності України;

2) визнати положення Закону України «Про правовий режим воєнного стану» від 12 травня 2015 року щодо ознак воєнного стану: а) збройна агресія чи б) порушення територіальної цілісності України такими, що не відповідають Конституції;

3) внести зміни до Конституції та додати до повноважень Президента України щодо введення правового режиму воєнного стану ознаки: а) збройна агресія чи б) порушення територіальної цілісності України;

4) внести зміни до Конституції та додати до повноважень Президента України положення, що Президент України у своїй діяльності керується цією Конституцією та законами України.

Література

1. Воєнна доктрина України, затверджена Указом Президента України від 24 вересня 2015 року № 555/2015 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.president.gov.ua/documents/5552015-19443>

2. Конституція України: Закон України від 28.06.1996 р. 254к/96-вр [Електронний ресурс]: Законодавство України – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/main/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>

3. Про правовий режим воєнного стану: Закон України від 12.05.2015 р. № 389-VIII [Електронний ресурс]: Законодавство України – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/389-19>

UDC 334:376:378(043.2)

Shylepnytskyi P.I., Dr. Sc., Professor
Zybareva O.V., Dr. Sc., Associate Professor
Yurii Fedkovych Chernivtsi National University, Chernivtsi, Ukraine

PUBLIC-PRIVATE PARTNERSHIP AS A MECHANISM OF PUBLIC INFRASTRUCTURE DEVELOPMENT

Recently, public-private partnership as a mechanism of public infrastructure development and related services provision in the world got spread. The point is that the government traditionally transfers its inherent responsibilities regarding the development of highways, bridges, tunnels, airports and sea, public services, etc. under the responsibility of the private sector. Unlike traditional public procurement, this approach involves grouping the whole cycle of works (from design and construction to provision of infrastructure services) under the responsibility of one company or a consortium of private companies, the transfer of risk from the government to private sector, fundraising of latter etc.; the state, in its turn, controls the quality and accessibility of services for end users, their coverage, ensuring social security for workers in case if infrastructure goes into the temporary use of the private operator, performing of investment's obligation by the private business etc.